

Strata zmyslu pre nadprirodzeno v sekularizovanej spoločnosti. Dôležitý článok Mons. Schneidera + PODCAST

biskup Athanasius Schneider

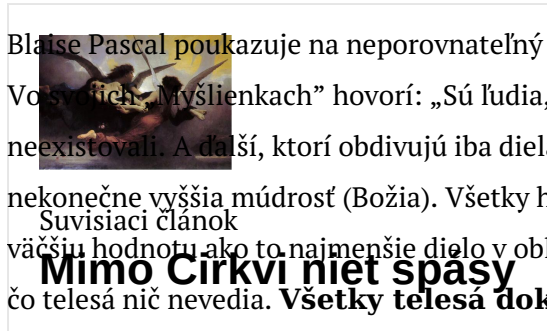
20. októbra 2020 ✝ Cirkev ✝ Cirkevná kríza

V jednom kresťanskom texte z 2. storočia čítame: „Čím je duša v tele, tým sú kresťania vo svete. Duša je rozptýlená po všetkých údoch tela a kresťania po všetkých mestách sveta. Duša býva v tele, ale nie je z tela; aj kresťania bývajú vo svete, ale nie sú zo sveta. Telo nenávidí dušu a bojuje proti nej, pretože mu bráni, aby sa oddávalo rozkošiam; aj kresťanov svet nenávidí, pretože sa stavajú proti rozkošiam, a predsa im nemôže uškodiť. Duša miluje nenávidiace telo i jeho údy. Aj kresťania milujú tých, čo ich nenávidia. Duša je uzavretá v tele, avšak udržiava ho. Aj kresťanov drží svet ako vo väzení, oni však udržiavajú svet. Nesmrteľná duša prebýva v smrteľnom stánku; aj kresťania žijú v pominuteľnom svete, ale očakávajú nebeskú nesmrteľnosť. Duša sa krotením v jedle a pití stáva lepšou; aj kresťania vystavení mukám deň za dňom vzrastajú počtom. Boh im určil také miesto, ktoré nesmú opustiť.“ (*List Diognetovi*, 6)

Strata zmyslu pre nadprirodzeno a jednoznačne protikresťanský duch 18. storočia dosiahli svoj vrchol v komunistickej revolúcii v Rusku v roku 1917, ktorá až do začiatku deväťdesiatych rokov minulého storočia politicky dominovala nad väčšinou ľudstva. Po rozpade sovietskej komunistickej ríše vo Východnom bloku **sa komunistická revolúcia pretransformovala ako chameleón z červenej na zelenú farbu ekológie a na gender-ideológie** a v našich dňoch dospela do predbežnej fázy akejsi globálnej diktatúry pod zámienkou zdravotnej bezpečnosti majúcej znaky nekompromisného útlaku celej populácie masovým zotročovaním, ktorého viditeľným znakom je tvárová maska – rúško. Vzniká tak dojem, že dnešná spoločnosť zbožstila telo a telesné zdravie. Ide o očividný dôkaz straty nadprirodzena.

Kardinál *Louis Pie*, veľký biskup Francúzska 19. storočia vystupujúci proti Revolúcii, poznamenal:

„Dominantným omylom, **hlavným zločinom tohto storočia, je snaha vymaniť spoločnosť spod Božej vlády a Božieho zákona.**“ Žiaden človek nesmie zostať v čisto prirodzenom stave, pretože všetci sú povolaní k nadprirodzenému cieľu, ktorým je bezprostredné videnie Boha a lásky, ktorá z neho vychádza. K tomuto najvyššiemu cieľu bolo ľudstvo povolané odo dňa stvorenia a po Adamovom páde ho k nemu vedie Spasiteľ, ktorý sa ponúkol ako obeť za spásu všetkých ľudí (porov. R. Garrigou-Lagrange O.P., *Základy duchovného života*). Svätý Tomáš Akvinský povedal: „*Bonum gratiae unius hominis, majus est, quam bonum naturae totius universi*“ (S. th., Ia IIae, q. 11,3, a. 9, ad 2). Najmenší stupeň posväcujúcej milosti v duši, napríklad malého dieťaťa po krste, má väčšiu cenu ako prirodzené dobro celého vesmíru.

Blaise Pascal poukazuje na neporovnateľný rozdiel medzi čisto prirodzeným a nadprirodzeným poriadkom. Vo svojich „Myšlienkach“ hovorí: „Sú ľudia, ktorí dokážu obdivovať veľké hmotné diela, ako keby duchovné neexistovali. A ďalší, ktorí obdivujú iba diela v oblasti ducha (napr. umelecké diela), a to ako keby nebola nekonečne vyššia múdrosť (Božia). Všetky hmotné telesá, obloha, hviezdy, zem a jej kráľovstvá nemajú väčšiu hodnotu ako to najmenšie dielo v oblasti ducha. Pretože duch pozná všetko toto i seba samého, zatiaľ čo telesá nič nevedia. **Všetky telesá dokopy a všetky diela v oblasti ducha dokopy nie sú také hodnotné ako ten najmenší akt lásky.** Ten patrí do nekonečne vyššieho rádu. Všetky telesá dokopy nie sú schopné vyprodukovať jedinu myšlienku; nemôžu, pretože myšlienka patrí do iného poriadku. Zo všetkých telies a všetkých duchov dohromady nemôže vzísť jediný akt opravdivej lásky: $<0\}$ je to nemožné, patrí to do nadprirodzeného poriadku“ (*Pensieri*, 290).

Človek bol stvorený na to, aby chválil Pána, ctil ho, slúžil mu podľa božskej vôle, a tak spasil svoju dušu; všetko na tomto svete nemá iný dôvod existencie ako pomôcť dosiahnuť tento cieľ; v dôsledku toho treba materiálnu prosperitu života dať nabok, pokiaľ cenou za jej získanie by bolo zatratenie duše; **je potrebné žiť náš život ako prípravu na život budúci;** dočasné statky treba podriaďiť večným statkom; preto moc, ktorá vládne nad dočasnými vecami, musí byť podriadená vyššej moci, ktorú určil Boh, s príslubom trvalej pomoci pri zaistení večného cieľa.

Liberál lipne k nesmrteľným princípom francúzskej revolúcie z roku 1789 a revolučným princípom *par excellence*, hovorí Louis Veuillot, „je to, čo revolučná výchova konzervatívcov z roku 1848, ktorú nazýva sekularizáciou spoločnosti; je to rozchod s Cirkvou, s Ježišom Kristom, s Bohom, s každým uznaním, s každým zásahom a s každým prejavom Božej predstavy v ľudskej spoločnosti“ (porov. *Illusion libérale*, par. 33). Podľa kardinála Louisa Billota SJ je liberalizmus, individuálny aj spoločenský, vieroučným bludom, pretože chce človeka a spoločnosť emancipovať od Boha, akoby ten neexistoval, na základe postulátu ľudskej slobody ako nekonečnej a absolútnej hodnoty. Ale, kardinál pokračuje, základný princíp liberalizmu je absurdný a rozporuplný.

Absolútna **sloboda nemôže byť, ako hovoria liberáli, konečným cieľom, pretože sloboda je schopnosť alebo možnosť konať s očami upretými na konečný cieľ.** Sloboda je teda prostriedok pre dosiahnutie cieľa (*ea quae sunt ad finem*). Ďalej musí mať svoje obmedzenia a nemôže byť absolútna či neobmedzená, ako učí liberálna škola. V skutočnosti neexistuje zločin alebo trestný čin, pri ktorom by sloboda nebola zneužitá; preto ju treba pevne držať na uzde, aby sa nezvrhla. Ak však človek základný princíp liberalizmu prijme za svoj a popiera tento záver, potom sa nevyhnutne ocitne v jednej z dvoch absurdít: buď bude trvať na tom, že sloboda je neomylná a nie je možné pri nej upadnúť do omylu, alebo uzná, že sloboda môže zlyhať, ale aj tak je dobrom a aj slobodné nedobré rozhodnutia treba rešpektovať, čo je čisté šialenstvo (por. *De Ecclesia Christi, tomus secundus, De habitudine Ecclesiae ad civilem societatem*, 3. vydanie, Rím 1929).

Chcieť, aby cieľ mesta bol iný než cieľ náboženstva, chcieť oddeliť od seba authority, ktoré majú sledovať obidva ciele, znamená implicitne poprieť jednotu prvého princípu sveta a tvrdiť, že existuje stvoriteľ duchovných vecí a stvoriteľ pominuteľných vecí; že existuje boh, ktorý vedie človeka k občianskemu životu, a boh, ktorý ho vedie k náboženskému životu; jedným slovom, že musíme spolu s manichejcami uznať existenciu dvoch protikladných princípov.

Juan Donoso Cortès, statočný španielsky kresťan 19. storočia, muž s jasným apologetickým duchom, nám zanechal nasledujúce a stále aktuálne úvahy o **nebezpečenstve straty nadprirodzena v modernej európskej spoločnosti**: „Rozdiel medzi čistou dogmou uchovanou v katolíckej teológii a dogmou narušenou ľudskými tradíciami spočíva v spôsobe dosiahnutia tejto vrcholnej transformácie a tohto konečného cieľa. Anjel temnoty neklamal našim prarodičom, keď im povedal, že budú ako bohovia; **klamstvo spočívalo v tom, že pred nimi ukryl nadprirodzenú cestu lásky a otvoril im prirodzenú cestu neposlušnosti**. Blud pohanskej teológie nespočíva v tvrdení, že božskosť a ľudskosť sa majú spojiť, ale v tom, že pohanovia považovali božskú a ľudskú prirodzenosť za takmer úplne totožné, zatiaľ čo katolicizmus ich považuje za podstatne odlišné a jednotu dosahuje vďaka nadprirodzenému zbožšteniu človeka.

Táto pohanská povera je očividná v uctievaní zeme ako nesmrteľnej a plodnej matky bohov a rôznych stvorení, ktoré si pletli so samotnými bohmi. Napokon rozdiel medzi panteizmom a katolicizmom nespočíva v tom, že jeden tvrdí a druhý popiera zbožštenie človeka, ale v tom, že podľa panteizmu je človek svojou prirodzenosťou Bohom, zatiaľ čo katolicizmus hovorí, že **sa ním môže stať vďaka nadprirodzenej milosti**. Zatiaľ čo panteizmus tvrdí, že človek ako časť celku, ktorá je Bohom, je úplne pohltený celkom, ktorého je súčasťou, katolicizmus učí, že človek dokonca aj po svojom zbožštení, čiže po naplnení božskou podstatou, si stále uchováva neporušenú individualitu vlastnej podstaty.“ (*Ensayo sobre el catolicismo, el liberalismo y el socialismo, considerados m sus principios fundamentales.*)

“Ego veni in nomine Patris mei, et non accipitis me: si alius venerit in nomine suo, illum accipietis. (Ja som prišiel v mene môjho Otca, a neprijímate ma. Keby prišiel niekto iný v svojom vlastnom mene, toho by ste prijali.) (Jn 5,43) **Tieto slová ohlasujú prirodzené víťazstvo bludu nad pravdou, zla nad dobrom**. Obsahujú tajomstvo zabúdania na Boha vo všetkých národoch, udivujúce šírenie pohanských bludov, hlbokej tmy pokrývajúcej svet, ako aj predpoveď šírenia ľudských bludov, postupné miznutie pravdy vo svete, utrpenie Cirkvi, prenasledovanie spravodlivých, víťazstvo sofistov, popularitu rúhačov. V týchto slovách akoby bola zhrnutá celá história so všetkými škandálmi, herézami a revolúciami. Vysvetľujú nám, prečo sa židovský národ rozhodol odsúdiť Ježiša a oslobodiť Barabáša, **prečo si svet dnes volí socialistickú ideológiu a opúšťa katolícku teológiu**, prečo diskusie medzi ľuďmi nakoniec vždy vedú k popretiu evidentného a proklamovaniu absurdného. V týchto naozaj úžasných slovách tkvie tajomstvo všetkého, čo naši otcovia videli, čo naše deti budú vidieť, a čoho sme my sami svedkami. „Nik nemôže prísť k Synovi, pokiaľ ho nezavolá Otec“ – hlboké slová svedčiace o všemohúcnosti Boha a radikálnej a neprekonateľnej nemohúcnosti ľudského pokolenia.“ (tamže)

„Jediný rozdiel medzi starovekými a katolíckymi spoločnosťami spočíva iba v tom, že jedna pozostáva z pohanov a druhá z katolíkov, jednu tvoria ľudia správajúci sa podľa prirodzených pudov a druhú osoby, ktoré v menšej či väčšej miere poslúchajú nadprirodzený a božský impulz milosti. To vysvetľuje rozdiely medzi politickými a spoločenskými inštitúciami starovekých spoločností a tými, ktoré vznikli spontánne v katolíckych spoločnostiach. Tieto inštitúcie sú spoločenským výrazom spoločných ideí, spoločné idey sú kolektívnym výsledkom individuálnych ideí, ktoré sú intelektuálnou formou spôsobu bytia a cítenia človeka. Z toho vyplýva, že pohanský a katolícky človek nežijú a nevnímajú rovnakým spôsobom, pretože **pohan je predstaviteľ vierolomného a vydedeného ľudstva, kým katolík reprezentuje vykúpené**

ľudstvo. Dávne i súčasné inštitúcie sú len výrazom dvoch odlišných spoločností, pretože sú výrazom dvoch odlišných ľudskostí. Preto, **keď sa katolícke spoločnosti prevínia a upadnú,** čiže stratia svoj stav milosti, okamžite do nich prenikne pohanstvo a idey, zvyky, inštitúcie a samotné spoločnosti **sa stanú pohanské.**“ (tamže)

„Keď sa rímska spoločnosť dostala do kontaktu s katolicizmom, hoci naďalej zostala rímskou, stala sa čímśi, čo predtým nebola – stala sa katolíckou. Germánske národy, bez toho, aby prestali byť germánskymi, sa stali čímśi, čo predtým neboli – stali sa katolícke. **Politické a spoločenské inštitúcie neprišli o svoj vlastný charakter, ale získali nový, ktorý im dovtedy bol cudzí - katolícky charakter.** A katolicizmus nebol len prázdnu formou, pretože inštitúciám nedával nijakú vonkajšiu formu: bol naopak čímśi vnútorným a podstatným a preto do všetkých inštitúcií vlieval čosi vnútorné a hlboké. Katolicizmus zachovával formy a premieňal podstaty. Zatiaľ čo formy ponechával nedotknuté a menil podstaty, svoju podstatu zachovával neporušenú a od spoločnosti prijímal všetky formy. Cirkev bola feudálna rovnako, ako bol feudalizmus katolícky. Cirkev však nedostávala ekvivalent toho, čo dávala, pretože **dostávala čosi, čo bolo čisto vonkajšie a akcidentálne, zatiaľ čo dávala čosi, čo bolo vnútorné, hlboké a čo malo zostať ako podstata.** Európska civilizácia sa nevolala germánska, ani rímska, či absolutistická alebo feudálna: bola a je katolíckou civilizáciou.“ (tamže)

„Staroveké pohanstvo padá z jednej priepasti do druhej, od jedného sofistu k druhému, od jedného tyrana k druhému, až kým nepadne do rúk Caligulu, hrozného a nehanebného monštra v ľudskej podobe plného slepých vášní a zvieracej žiadostivosti. Moderné pohanstvo začína uctievaním seba v prostitútke, aby potom padlo k nohám cynického a krvavého tyrana Marata a Robespiera, najvyššieho stelesnenia neľútostných a divokých pudov ľudskej márnivosti. Najnovšie pohanstvo padne do oveľa hlbšej a tmavšej priepasti. V bahne spoločenskej stoky sa zrejme už teraz pohybuje ten, kto vkladá svoj krk do jarma svojich odporujúcich a zbesilých pudov.“ (tamže)

Strata nadprirodzena, čiže vplyvu pravej katolíckej viery a Kristovho kraľovania v spoločnosti vyústila do nového pohanstva spoločnosti, ktorá sa plazí v bahne nevýslovných nehorázností a morálnych zvráteností. Takéto morálne nehoráznosti a zvrátenosti dokonca z časti vstúpili do života Cirkvi a sú verejne vyzdvihované predstaviteľmi duchovenstva, niekedy aj predstaviteľmi vysokej hierarchie. Dnešná spoločnosť, ktorá je vyhláseným nepriateľom ozajstného nadprirodzena, **sa približuje k praxi kanibalizmu vďaka projektu povinnej vakcíny produkovanej z látok získaných z ľudských tiel detí zabíjaných v maternici,** z detí, ktoré je dnes možné legálne zabiť v Európe v 9. mesiaci tehotenstva, tzn. bezprostredne pred ich narodením, na základe zákona, ktorý bol nedávno schválený vo Francúzsku počas mimoriadnej situácie súvisiacej s ochorením Covid-19.

Už pred viac ako sto rokmi pápež Lev XIII. stanovil diagnózu nebezpečného stavu týkajúceho sa chatrného duchovného zdravia spoločnosti v 19. storočí a ako liek proti strate nadprirodzena predstavil oživenie ducha evanjelia v súkromnom aj verejnom živote spoločnosti: „Naše storočie zažilo ťažké pamätné a nezabudnuteľné udalosti a nevieme, či sa nemáme rovnako obávať ďalších, ktoré sú pred nami. Doba, v ktorej žijeme, nás preto varuje a pobáda, **aby sme hľadali liek na jedinom mieste, kde ho možno nájsť, čiže v oživení kresťanského spôsobu myslenia a konania vo všetkých zložkách života spoločnosti:** toto je jediný istý spôsob ako eliminovať zlá, ktoré nás postihujú, a zabrániť nebezpečenstvám, ktoré nám hrozia.“ (Encyklika *Sapientiae christianae*, 10. január 1890)

„Pripomínať pravidlá kresťanskej múdrosti a prispôbiť im život, zvyky a inštitúcie národov je čoraz nevyhnutnejšie. Keďže boli ignorované, vzišlo z toho toľko zla, že žiadny rozumný človek nedokáže vnímať súčasnú situáciu bez vážnych obáv, ani sa bez strachu dívať do budúcnosti. V oblastiach týkajúcich sa tela a hmotných vecí došlo k mimoriadnemu pokroku, ale hoci blahobyt môže prispievať k pohodliu a zvyšovať užívanie života, **nemôže uspokojiť dušu, ktorá sa zrodila pre väčšie a vyššie ciele.**

Kontemplovať Boha a k Nemu smerovať je najvyšším zákonom života ľudí, ktorí, stvorení na Boží obraz a podobu, sú silne vyzývaní, aby vlastnili svojho Stvoriteľa. Ale k Bohu sa nedostaneme s našimi telesnými sklonmi a potrebami, ale **poznaním a láskou, ktoré sú aktmi duše.**

Boh je v skutočnosti prvou a najvyššou pravdou a naša myseľ sa neživí ničím iným než pravdou: iba naša vôľa vedená cnosťou môže túžiť po dokonalej svätosti a k najvyššiemu dobru a mať k nim prístup. To, čo sa hovorí o jednotlivých ľuďoch, sa musí vzťahovať aj na spoločnosť, rodinnú aj občiansku. Príroda v skutočnosti nestvorila spoločnosť, aby ju človek nasledoval ako cieľ, ale aby v nej a pre ňu našiel pomoc pre dosiahnutie vlastnej dokonalosti. Ak občianskej spoločnosti ide iba o vonkajšie pohodlie a kult života v luxuse a hojnosti; **ak ignoruje Boha a nedbá o morálne zákony, veľmi sa odchyľuje od svojho účelu a od toho, čo predpisuje prirodzenosť,** pričom ju nemožno považovať za spoločnosť a spoločenstvo ľudí, ale iba **za falošnú napodobeninu a paródiu spoločnosti.** Tie duchovné dobrá, ktoré, ako sme už povedali, spočívajú predovšetkým v kulte pravého náboženstva a v ustavičnom dodržiavaní kresťanských prikázaní, sa každý deň ponárajú do tmy zabudlivosti či znechutenosti ľudí, takže čím väčší pokrok v oblasti tela, tým väčší pokles duchovných hodnôt.

Dôkaz oslabenej kresťanskej viery možno nájsť v samotných urážkach, ktoré sú často namierené proti kresťanskému menu, a to pred očami všetkých; v inej dobe by to spoločnosť rešpektujúca náboženstvo nikdy nestrpela. Z týchto dôvodov **je až neveriteľné, akému veľkému počtu ľudí hrozí strata večnej spásy.** Tieto mestá a štáty však nemôžu zostať dlho bez ujmy, pretože keď upadá kresťanský poriadok a kresťanské zvyky, nevyhnutne sa zrútiť aj základy ľudskej spoločnosti. Na obranu verejného pokoja a poriadku zostáva iba hrubá sila: ale aj verejná sila bude veľmi slabá, ak zmizne pomoc náboženstva: skôr bude viesť k otroctvu než k poslušnosti; už v sebe zhromažďuje zárodoky vážnych neporiadkov.“ (tamže)

„Ak sa poddáme protivníkovi alebo budeme mlčať, zatiaľ čo všade je potláčaná pravda, vtedy o niktošoch a pochybovačoch platí, že pravda je to, čo oni vyznávajú. Oba postoje sú hanebné a urážlivé Boha; jeden i druhý je v protiklade s individuálnou a kolektívnou spásou: vyhovujú iba nepriateľom viery, pretože keď sa dobrí vzdávajú, zloduchovia sú drzejší. Z tohto dôvodu **si nečinnosť kresťanov zasluhuje ešte silnejšie odsúdenie,** pretože chyby a podlé tvrdenia možno väčšinou hravo vyvrátiť, ale robiť to ustavične si vyžaduje oveľa väčšie nasadenie. A nakoniec, každý bez výnimky môže, ba musí využiť moc, ktorá je vlastná kresťanom, pretože ňou sa rozbíjajú intrigy a plány protivníkov. Potom sú kresťania, ktorí sa narodili pre polemiku: čím väčšia je ich odvaha, tým istejšie je ich víťazstvo s Božou pomocou. „Dúfajte, ja som premohol svet“ (Jn 16,33). A nikto nemôže namietat, že ochranca a garant Cirkvi, Ježiš Kristus, nepotrebuje prácu ľudí. Nie preto, žeby mu chýbali sily, ale pre veľkosť jeho dobroty chce, aby sme aj my niečo urobili pre dielo spásy, ktoré nám zabezpečil, a aby sme získali stále väčšie plody.

Najdôležitejšou povinnosťou je otvorené a vytrvalo vyznávať katolícku náuku a šíriť ju v rámci svojich možností, pretože treba mať na pamäti, že **každý môže a musí šíriť katolícku vieru autoritou**

příkladu a ohlasovat ju ustavičným vyznávaním. Spomedzi povinností, ktoré nás zjednocujú s Bohom a s Cirkvou, treba pamätať predovšetkým na to, že každý so svojimi schopnosťami má pracovať na šírení kresťanskej pravdy a na vyvracaní bludov.“ (tamže)

Aký **pozoruhodný kontrast** je medzi realistickou analýzou nebezpečného stavu duchovného zdravia moderného sveta z konca 19. storočia pápežom Levom XIII., a analýzou pápeža Jána XXIII. na začiatku 60. rokov 20. storočia, napriek zrejmemu faktu, že **nemorálnosť a nevieru modernej spoločnosti v**

dobe Jána XXIII. boli oveľa hlbšie než za Leva XIII.! Charakteristika modernej spoločnosti

pápežom Jánom XXIII. znie v spätnom pohľade veľmi naivne a bez ozajstného kresťanského realizmu:

„Cítíme, že musíme rozhodne nesúhlasiť s týmito prorokmi skazy, ktorí vždy ohlasujú to najhoršie, akoby sa blížil koniec sveta. Dnes ľudia spontánne začínajú odmietať falošné doktríny, ak sú v rozpore so spravodlivými princípmi čestnosti. ...Dnes si ľudia čoraz viac uvedomujú, že dôstojnosť ľudskej osoby a jej prirodzená dokonalosť sú vecou veľkého významu.“ (Otvárací prejav II. vatikánskeho koncilu, 11. október 1962).

Znovu si vypočujme hlas pápeža Leva XIII., ktorý predkladá víziu kresťanského realizmu všetkých čias, realizmus nášho Božského Spasiteľa, apoštolov a cirkevných otcov, realizmus, ktorý má vždy na pamäti Bohom inšpirované slovo, ktoré hovorí: „Deti moje, je posledná hodina. A ako ste počuli, že príde antikrist, tak teraz vystúpilo mnoho antikristov. Z toho poznávame, že je tu posledná hodina.“ (1 Jn 2,18) a „Vieme, že sme z Boha a celý svet je v moci Zlého.“ (1 Jn 5, 19).

Pápež Lev XIII. nás aj dnes nabáda týmito slovami: „Pre cirkev je to povinnosť, ktorú jej ukladá Boh, aby **sa vzoprela vždy, keď právne predpisy štátu poškodzujú náboženstvo, a aktívne sa usilovala o to, aby duch evanjelia prenikol do zákonov a inštitúcií národov.**“ (Encyklika *Sapientiae christianae*, 10. január 1890) „Niektorí tvrdia, že nie je vhodné otvorene vystupovať proti mocnej a panujúcej nepravosti, aby boj nepodráždil ducha protivníkov. Nie je známe, či títo sú za alebo proti Cirkvi, keď tvrdia, že vyznávajú katolícku náuku, ale pritom by chceli, aby Cirkev umožnila beztrešne propagovať teórie, ktoré sú proti jej učeniu. Bedákajú nad úpadkom viery a nad korupciou zvyklostí, ale nerobia nič pre nápravu, niekedy dokonca s priveľkou zhovievavosťou či škodlivou pretvárkou prehlbujú zlo. Prajú si, aby nikto nemal pochybnosti o ich oddanosti Apoštolskej stolici, ale vždy majú pápežovi čo vyčítať.

Rozvážnosť týchto ľudí je rozvážnosťou, ktorú apoštol Pavol nazýva „múdrostou tela a smrťou duše“, pretože nie je a nemôže byť podriadená Božiemu zákonu. **Tento druh obozretnosti je zoči-voči týmto zlám neúčinný.** Nepriatelia to otvorene vyhlasujú a chvália sa tým: sú pevne odhodlaní zbúrať do základov, ak by to bolo možné, jediné pravé náboženstvo, náboženstvo katolícke. S takýmto cieľom sa ničoho neštítia: v skutočnosti chápu, že **čím bude odvaha druhých slabnúť, tým opovážlivejšie sa budú dopúšťať svojich ničomností.** Preto tí, ktorí „zmýšľajú podľa tela“, robia sa, že nevedia, že každý kresťan má byť odvážnym Kristovým vojakom, tí, ktorí chcú dosiahnuť odmenu víťazov, avšak vedú život zbabelcov a vyhýbajú sa boju, miesto toho, aby zmarili cestu zlu, mu, naopak, pomáhajú.“ (tamže)

„Boh Cirkev nikdy a nijakým spôsobom neopúšťa: preto sa nemá čo báť ľudskej zloby; ale národy, ktoré odpadli od kresťanskej cnosti, túto istotu nemôžu mať. „Hrieš je hanbou národov“ (Pris 14,34). A ak všetky predchádzajúce doby zažili silu a pravdivosť tejto vety, prečo by ju nemala zakúsiť aj naša doba? Ba mnohí tvrdia, že trest sa blíži a potvrdzuje to aj stav moderných štátov: v skutočnosti vidíme mnohé z nich

v neutešenej smutnej situácii sužované vnútornými rozpormi. A ak budú bezbožníci opovážlivo pokračovať po tejto ceste: ak vzrastie ich vplyv a moc pri napredovaní v ich zlých zámeroch a ľstivých úkladoch, bude hroziť, že zničia celú štruktúru spoločnosti do samotných základov, ktoré položila príroda. **A nie je možné, aby sa tolké nebezpečenstvo podarilo odvrátiť iba ľudskou snahou, keď tolko ľudí opustilo kresťanskú vieru** a teraz platia vysokú cenu za svoju pýchu, zaslepení vášňami márne hľadajú pravdu; ako pravdivé prijímajú to, čo je falošné, a namýšľajú si, akí sú múdri, „keď vravia zlému dobré a dobrému zlé“ a robia „svetlo tmou a tmou svetlom“ (Iz 5,20). Je potrebné, aby Boh zasiahol a aby sa vo svojom milosrdenstve zlutoval nad ľudskou spoločnosťou. Preto tak, ako pri iných príležitostiach, aj teraz opätovne naliehame, že je potrebné pracovať s osobitnou horlivosťou a stálosťou a pokornou modlitbou prosieť o Božie milosrdenstvo a o cnosti, ktoré tvoria podstatu kresťanského života.“ (tamže)

Nakoniec vypočujme hlas realistického a aktuálneho pápeža Pia X., ktorý nás oslobodzuje od ilúzie nových Turíc, jari Cirkvi a ilúzie sveta údajne priateľsky nakloneného voči evanjeliu, ilúzie, ktorá vládne v Cirkvi od čias Jána XIII. Pius X hovorí: “Utiekať sa k tomuto nekonečne dobrému Bohu je o to potrebnejšie, že **boj ani zďaleka nepoľavuje, je čoraz urputnejší a neustále sa rozširuje**. Už to nie je iba kresťanská viera, ktorú chce človek za každú cenu vykoreniť zo srdca, je to akákoľvek viera, ktorá tým, že pozdvihne pohľad človeka nad horizont tohto sveta, nadprirodzene smeruje svoj unavený pohľad k nebu.”

Už nie je možné podliehať v tomto ilúziám. **Vyhlásili vojnu všetkému, čo je nadprirodzené, pretože za nadprirodzeným je Boh a oni zo srdca a z mysle človeka chcú vymazať Boha**. Tento boj bude krutý a nelútostný zo strany tých, ktorí ho vedú. Je možné, ba dokonca veľmi pravdepodobné, že nás čakajú tvrdšie skúšky, ako ste doteraz poznali. Múdrosť preto prikazuje každému z vás, aby ste sa pripravili. Robte to jednoducho, odvážne a bezpečne, plní dôvery, že nech bude boj akokoľvek násilný, víťazstvo zostane vo vašich rukách. ...Otvorene sme vám povedali, že **nadišla hodina obetí**, aby sme svetu v mene Boha, Pána nad všetkým, pripomenuli, že **človek, tu na zemi, sa musí živiť ideami, ktoré nepodliehajú skaze tohto života**, a že najvyššou radosťou ľudskej duše na tejto zemi je aj za cenu obetí nadprirodzene splnená povinnosť, prostredníctvom ktorej Boha uctieваме, slúžime Mu a milujeme Ho.“ (Encyklika *Une Fois Encore*, 6. január 1907)

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/strata-zmyslu-pre-nadprirodzeno-v-sekularizovanej-spolocnosti-dolezity-clanok-mons-schneidera-podcast/>